

## เหตุสะเทือนขวัญในประวัติศาสตร์และผลกระทบต่อชาวอเมริกันอินเดีย ใน *The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian*

พนิดา ชีมาภรณ์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

e-mail: pndstillwater@yahoo.com

บทคัดย่อ

บทความวิชาการฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1 ศึกษาประเด็นทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับชนพื้นเมืองอเมริกันและชาวยุโรปที่อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในทวีปอเมริกา ซึ่งมีชนพื้นเมืองอเมริกันอาศัยอยู่ก่อนแล้วเป็นเวลานานกว่าสามหมื่นปี ตลอดจนความสูญเสียความเจ็บปวดและความขมขื่นของชนพื้นเมืองอเมริกันจากการถูกกระทำโดยผู้ตั้งถิ่นฐานชาวยุโรป และ 2 วิเคราะห์สภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชาวอเมริกันอินเดียในเขตสงวนอินเดียนสโปแคน ที่เซอร์แมน อเล็กซี ถ่ายทอดไว้ในวรรณกรรมเยาวชนกึ่งอัตชีวประวัติเรื่อง *The Absolutely True Diary of A Part-Time Indian* บทความวิชาการฉบับนี้มีจุดประสงค์ที่จะชี้ให้เห็นว่าสภาพความเป็นอยู่อันสิ้นหวังของชาวอเมริกันอินเดียเผ่าสโปแคนเป็นผลมาจากเหตุสะเทือนขวัญในประวัติศาสตร์ ความสิ้นหวังของพวกเขาผลักดันให้จูเนียร์ ตัวละครหลักตัดสินใจที่จะแสวงหาโอกาสในชีวิตให้กับอนาคตของตนเอง

**คำสำคัญ:** ชนพื้นเมืองอเมริกัน เหตุสะเทือนขวัญในประวัติศาสตร์ เขตสงวนอินเดียนสโปแคน

## Traumatic History and Its Devastating Impacts in *The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian*

Phanida Simaporn

Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

e-mail: pndstillwater@yahoo.com

### Abstract

The purpose of this academic paper is to explore historical aspects concerning the Native Americans and European settlers who migrated to an American continent where the Native Americans had been living for more than ten thousand years. It also explores their pain and grief as a result of European settler colonialism which led to reducing the native population by ninety percent from pre-colonial times. The paper analyzes the American Indians' life in the Spokane Indian reservation which Sherman Alexie depicts in his young adult fiction *The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian*. This academic paper aims to point out how the traumatic history devastatingly affects the Spokanes' life and how their despair significantly leads to Junior's decision to search for a better chance in life.

**Keywords:** Native Americans, the traumatic history, the Spokane Indian Reservation

### 1. บทนำ

นวนิยายเรื่อง *The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian* เป็นวรรณกรรมเยาวชนประเภทบันเทิงคดีที่ประพันธ์โดย เซอร์แมน อเล็กซี (Sherman Alexie) ซึ่งเป็นนักเขียนและกวีชาวอเมริกัน ริกันอินเดียน ที่เกิดและเติบโตในเขตสงวนอินเดียนสโปแคน (Spokane Indian Reservation ในเมืองเวลล์พินิ ต รัฐวอชิงตัน ลักษณะสำคัญของวรรณกรรมเยาวชนคือ ตัวละครหลักจะเป็นวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15-19 ปี เนื้อเรื่องมักสะท้อนแง่มุมต่างๆ ของชีวิตในวัยดังกล่าว เช่น ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัวหรือผู้อื่น ความรัก เพื่อน และสารเสพติด โดยเน้นที่ความท้าทายและปัญหาที่ตัวละครเผชิญ การเรียนรู้ และการก้าวออกไปสู่วัยผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะมากขึ้น หรือที่เรียกว่า การก้าวผ่านวัย ส่วนผู้อ่านที่เป็นกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้มีอายุระหว่าง 12-18 ปี อเล็กซีมีผลงานที่โดดเด่นทั้งบทกวีเรื่องสั้นและนวนิยาย ซึ่งล้วนสะท้อนภาพชีวิตของชาวอเมริกันอินเดียนได้อย่างลึกซึ้งและสะท้อนใจ หนังสือรวมเรื่องสั้นชื่อ *The Lone Ranger and Tonto Fist Fight in Heaven* ของเขาได้รับรางวัล PEN/Hemingway Award เรื่องสั้นชื่อ "Smoke Signal" ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ และได้รับคำชื่นชมอย่างมาก โดยอเล็กซีร่วมเขียนบทภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวด้วย *The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian* ซึ่งตีพิมพ์ในปี ค.ศ.2007 เป็นวรรณกรรมเยาวชนกึ่งอัตชีวประวัติเรื่องแรกของอเล็กซี ผลงานชิ้นนี้ได้รับรางวัล National Book Award for Young People's Literature ในปี ค.ศ.2008 ในฐานะที่เป็นวรรณกรรมเยาวชนเกี่ยวกับชาวอเมริกันอินเดียนยอดเยี่ยม และเขียนโดยนักเขียนชาวอเมริกันอินเดียน และรางวัลอื่นๆ อีกหลายรางวัล อาทิ American Indian Youth Literature Award และ American Library Association's Best Book Award นวนิยายเรื่อง *The Absolutely True Diary of A Part-Time Indian* มีมุมมองการเล่าเรื่องโดยบุรุษที่ 1 ซึ่งเป็นตัวละครหลักชื่อ จูเนียร์ (ชื่อเต็มคือ อาร์โนลด์ สปริต จูเนียร์ จูเนียร์เป็นตัวแทนของอเล็กซีที่ถ่ายทอดเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงของอเล็กซีตั้งแต่ช่วงที่เขาเกิดจนถึงช่วงที่เขาอายุ 14 ปี และตัดสินใจออกจากเขตสงวนอินเดียนสโปแคน เพื่อไปเรียนชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนเรียร์เดน ซึ่งเป็นโรงเรียนของคนผิวขาว ตั้งแต่จูเนียร์เกิดจนอายุ 14 ปี เขาได้เห็นและรับรู้ถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่และ

ปัญหาของชาวอเมริกันอินเดียนในเขตสวอนอินเดียนสโปกแคนที่เป็นผลมาจากประวัติศาสตร์อันขมขื่นและเจ็บปวดเมื่อหลายร้อยปีที่ผ่านมา เขาตัดสินใจย้ายไปเรียนที่เรียร์เดน เพื่อให้ชีวิตของเขาหลุดพ้นจากสภาพที่สิ้นหวังในเขตสวอน และสร้างอนาคตที่ดีกว่าให้กับตนเอง การตัดสินใจของเขาทำให้เขาต้องเผชิญกับอุปสรรคและความท้าทายที่ในที่สุดแล้วช่วยให้เขาเรียนรู้ที่จะปรับตัว และใช้ชีวิตอยู่ในโลกของชาวอเมริกันอินเดียนและในโลกของชาวอเมริกันผิวขาวได้ บทความวิชาการเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาประเด็นทางประวัติศาสตร์ที่สร้างบาดแผลร้ายลึกให้แก่ชาวอเมริกันอินเดียนและส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่และทัศนคติในการใช้ชีวิตของพวกเขา ซึ่งเป็นสภาพที่ผลักดันให้จูเนียร์กล้าที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงในชีวิตให้กับตนเอง

## 2. เหตุสะเทือนขวัญในประวัติศาสตร์

The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian เป็นวรรณกรรมเยาวชนกึ่งอัตชีวประวัติที่เซอร์แมน อเล็กซ์ ถ่ายทอดชีวิตของเขาในเขตสวอนอินเดียนสโปกแคนผ่านตัวละครหลักชื่อจูเนียร์ซึ่งเป็นตัวแทนของอเล็กซ์ สภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชาวอเมริกันอินเดียนในเขตสวอนสะท้อนให้เห็นถึงความเจ็บปวด ความสิ้นหวังในชีวิต และการมองไม่เห็นคุณค่าของตนเอง ซึ่งเป็นผลมาจากบาดแผลที่ฝังลึกในใจจากประวัติศาสตร์อันโหดร้ายที่ชนพื้นเมืองอเมริกันต้องเผชิญมาเป็นเวลาหลายร้อยปีนับตั้งแต่ชาวยุโรปทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองและอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในโลกใหม่ที่ชื่อว่าอเมริกาในช่วงศตวรรษที่ 15 ดินแดนอเมริกานี้แท้จริงแล้วมีชนพื้นเมืองอาศัยอยู่เป็นเวลานานนับหมื่นปีมาแล้ว ดังนั้นเมื่อชาวยุโรปที่อพยพเข้ามาต่างก็แสวงหาและครอบครองที่ดินเพื่อตั้งถิ่นฐาน จึงเกิดการต่อสู้แย่งชิงดินแดนและทรัพยากรธรรมชาติระหว่างชนพื้นเมืองอเมริกันและผู้อพยพชาวยุโรประหว่างปี ค.ศ.1600-1850 ชาวยุโรปจำนวนมากหลั่งไหลเข้ามาตั้งอาณานิคมในทวีปอเมริกาและมีหลายล้านคนที่ขยายอาณาเขตไปยังดินแดนทางตะวันตกของทวีป ส่วนจำนวนประชากรของชนพื้นเมืองอเมริกันก็ลดลงอย่างมหาศาลจากหลักล้านมาเป็นหลักแสนจนนำไปสู่ข้อกล่าวหาว่าคนผิวขาวทำลายล้างเผ่าพันธุ์ชนพื้นเมืองอเมริกัน Lewy (2004) stated the following :

Thus, according to Ward Churchill, a professor of ethnic studies at the University of Colorado, the reduction of the North American Indian population from an estimated 12 million in 1500 to barely 237,000 in 1900 represents a ‘vast genocide..., the most sustained on record.’ By the end of the 19<sup>th</sup> century, writes David E. Stannard, a historian at University of Hawaii, native Americans had undergone the ‘worst human holocaust the world had ever witnessed, roaring across two continents non-stop for four centuries and consuming the lives of countless tens of millions of people’ (p. 1).

สิ่งที่คนผิวขาวกระทำต่อชนพื้นเมืองอเมริกันมีทั้งสงคราม การสังหารหมู่ การทำลายศาสนาและวัฒนธรรม การยึดครองที่ดิน และทรัพยากรของพวกเขา According to Jie (2020) , “After the independence of the United States was recognized by the Great Britain in 1783, American settlers began their century-long westward expansion, largely by exterminating Native Americans and conquering their lands. The US Government authorized more than 150 wars, attacks and raids on Indians” (p. 1).

นอกจากชนพื้นเมืองอเมริกันจะถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมากแล้วสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้จำนวนประชากรชนพื้นเมืองอเมริกันลดลงกว่าร้อยละ 90 คือ การแพร่ระบาดของโรคต่างๆ ที่ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวยุโรปนำเข้ามาในทวีปอเมริกาด้วย Denevan (1992) pointed out that “The list of infectious diseases that spread from the Old World to the New is long: the major killers include smallpox, measles, whooping cough, chicken pox, bubonic plague, typhus, and Malaria” (p. 5). ชนพื้นเมืองอเมริกันอาศัยอยู่ในทวีปอเมริกามานานนับหมื่นปีและใกล้ชิดกับธรรมชาติที่ไม่มีพิษภัย Debynes (1983) stated that “before the invasion of peoples of the New World by pathogens that evolved among inhabitants of the Old World, Native Americans lived in a relatively disease-free environment...” (p. 34). พวกเขาจึงเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก เนื่องจากไม่มีภูมิคุ้มกันโรคเหล่านี้ (Nunn and Qian, 2010, p. 165). นัก

ประวัติศาสตร์บางคนเชื่อว่าการเสียชีวิตของชนพื้นเมืองอเมริกันจากโรคเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการล้างเผ่าพันธุ์ของคนผิวขาว Lewy (2004) described the genocidal aspect:

“To some, however, this is enough in itself to warrant the term genocide. David Stannard, for instance, states that just as Jews who died of disease and starvation in the ghettos are counted among the victims of the Holocaust, Indians who died of introduced diseases were as much the victims of the Euro – American genocidal war as were those burned or stabbed or hacked or shot to death, or devoured by hungry dogs” (p. 3).

ประธานาธิบดีแอนดรูว์ แจ็คสันมีบทบาทสำคัญในการใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการขับไล่ชนพื้นเมืองอเมริกันให้ออกจากที่ดินของพวกเขาและเข้าไปอยู่ในเขตสงวนที่รัฐบาลจัดไว้ให้: “When Andrew Jackson became the president (1829-1837), he decided to build a systematic approach to Indian removal... To achieve his purpose, Jackson encouraged Congress to adopt the Removal Act of 1830” (Indian Treaties and the Removal Act of 1830, p. 1). การประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ส่งผลให้ชาวพื้นเมืองอเมริกันต้องสูญเสียดินแดนที่เป็นของบรรพบุรุษที่สืบทอดต่อกันมานานนับหมื่นปี และต้องสูญเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก เนื่องจากในเส้นทางที่ชนพื้นเมืองอเมริกันใช้เพื่อเคลื่อนย้ายไปยังเขตสงวนอินเดีย พวกเขาต้องเผชิญกับความอดอยาก เชื้อโรคและการเจ็บป่วย: According to Roos (2019), “Food was scarce and disease ran rampant on the overland routes as well, which proceeded in spite of lethal cold or searing heat for more than 1,000 miles (1,609 kilometers) ...A Choctaw leader described the experience to an Alabama newspaper as ‘a trail of tears and death’” (p. 3). การเคลื่อนย้ายของชนพื้นเมืองอเมริกันไปตามเส้นทางมรณะ ถือเป็นเหตุสะเทือนขวัญที่สร้างความขมขื่นให้กับพวกเขาจนถึงปัจจุบัน Roos (2009) quoted Smithers on the trauma: “...the traumatic legacy of the Trail of Tears still reverberates within tribal communities. Tragically, it wouldn’t be the last time that the U.S. government imposed its will on native peoples, just one of the worst” (p. 3).

ในปี ค.ศ.1854 ซีแอตเติล ซึ่งเป็นหัวหน้าเผ่าชุกวอมิชและความมิชในแถบตะวันตกเฉียงเหนือของอเมริกาได้กล่าวถ้อยแถลงต่อนายไอแซค วิลเลียมส์ ซึ่งเป็นผู้ที่รัฐสภาอเมริกันมอบหมายให้มาเจรจาขอซื้อที่ดินจากซีแอตเติล ถ้อยแถลงของซีแอตเติลแสดงให้เห็นถึงชะตากรรมของชนพื้นเมืองอเมริกันที่ถูกคนผิวขาวรุกรานและไล่ล่าเนื่องจากคนผิวขาวมีความได้เปรียบเหนือกว่าพวกเขาแทบทุกด้าน “The Indian’s night promises to be dark. Not a single star of hope hovers above his horizon. Sad-voiced winds moan in the distance. Grim fate seems to be on the Red Man’s trail, and wherever he will hear the approaching footsteps of his fell destroyer and prepare stolidly to meet his doom, as does the wounded doe that hears the approaching footsteps of the hunters” (Chief Seattle’s Speech 1854, p. 2). เมื่อชนพื้นเมืองอเมริกันถูกไล่ออกจากที่ดินเข้าไปอยู่ในเขตสงวนอินเดีย พวกเขาใช้ชีวิตอยู่อย่างไร้ศักดิ์ศรีและถูกมองว่าไม่สามารถพัฒนาตนเองหรือสร้างชีวิตให้มั่นคงเหมือนชาวอเมริกันทั่วไปได้: “Later, defeated and placed on reservations, Indians were viewed nationally as children in need of white supervision” (Abruzzi, 2000, p. 74 . ความสูญเสียของชนพื้นเมืองอเมริกันได้สร้างบาดแผลที่ฝังรากลึก และสร้างผลกระทบอันใหญ่หลวงต่อชาวอเมริกันอินเดียมาจนถึงปัจจุบันทั้งในด้านสภาพความเป็นอยู่และสภาพจิตใจ: “Today, compared to the national population, Native Americans have significantly lower median incomes, lower homeownership, increasing health disparities, and twice the level of poverty. These outcomes are the effects of a system of white supremacy” (The Legacy of Injustices Against Native Americans, 2019, p. 30).

### 3. ผลกระทบของเหตุสะเทือนขวัญต่อชาวอเมริกันอินเดียน

ใน *The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian* อเล็กซีได้ถ่ายทอดปัญหาชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ของชาวอเมริกันอินเดียนในเขตสงวนสไปแคนที่บั้นทอนและกักร่อนชีวิตของพวกเขา เช่น ความยากจน การติดสุรา ความรุนแรงในครอบครัว การข่มเหงรังแกผู้อื่นและการไม่เห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งยังไม่มีใครต้องการหลุดพ้นหรือสามารถหลุดพ้นจากสภาพอันน่าสะเทือนใจนี้ได้ อเล็กซีต้องการชี้ให้เห็นถึงบาดแผลทางใจที่ทำให้ชาวอเมริกันอินเดียนต้องตกอยู่ในความทุกข์มาหลายชั่วอายุ : “...and the soul wound, the deep long-lasting anguish that began with the arrival of Columbus on Turtle Island and the subsequent death, dispossession, and denigration of millions of Native people in the Americas” (Johnson, 2000, p. 225). ความเจ็บปวดและความเศร้าโศกจากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่ยังคงไม่ได้รับการเยียวยาเป็นบาดแผลที่ส่งผลให้พวกเขาประสบปัญหาชีวิตที่ร้ายแรง Brave Heart and DeBruyn (1998) examined the devastating effects of the trauma:

American Indians experienced massive losses of lives, land, and culture from European contact and colonization resulting in a long legacy of chronic trauma and unresolved grief across generations. This phenomenon, labeled historical unresolved grief, contributed to the current social pathology of high rates of suicide, homicide, domestic violence, child abuse, alcoholism and other social problems among American Indians (p. 60).

อเล็กซีเน้นประเด็นความยากจนของชาวอเมริกันอินเดียนที่สืบทอดกันมายาวนาน ในบทที่ 1 ออซการ์ สุนัขของจูเนียร์ที่เป็นยิ่งกว่าครอบครัวและเพื่อนป่วยหนัก แต่เนื่องจากครอบครัวของเขาไม่มีเงินรักษาออซการ์พ่อของเขาจึงต้องตัดสินใจยิงออซการ์เพื่อไม่ให้มันต้องทุกข์ทรมานอีกต่อไป จูเนียร์ได้ถ่ายทอดความเจ็บปวดและขมขื่นจากการต้องสูญเสียออซการ์เนื่องจากความยากจน ซึ่งเป็นเหมือนมรดกที่ตกทอดสืบทอดกันมาของชาวอเมริกันอินเดียนอย่างไม่มีวันสิ้นสุด : “My parents came from poor people who came from poor people who came from poor people, all the way back to the very first poor people” (Alexie, 2007, p. 13). นอกจากนี้ ความยากจนยังเป็นหนึ่งในสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้โอกาสและความฝันของชาวอเมริกันอินเดียนในเขตสงวน แม่ของจูเนียร์เป็นผู้ที่รักการอ่าน พ่อของจูเนียร์มีความสามารถทางดนตรี แม่ที่พี่สาวของจูเนียร์เฝ้านที่จะเป็นนักเขียน ซึ่งหมายความว่าแต่ละคนมีแนวโน้มหรือมีแรงจูงใจที่อยากจะมีชีวิตที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ในเขตสงวน แต่ท้ายที่สุดแล้วพวกเขาไม่สามารถเป็นอะไรได้นอกจากเป็นคนจน: “But we reservation Indian don’t get to realize our dreams. We don’t get those chances. Or Choices. We’re just poor. That’s all we are” (Alexie, 2007, p. 15). สำหรับจูเนียร์แล้วชาวอเมริกันอินเดียนตกอยู่ในวัฏจักรอันเลวร้าย ซึ่งเป็นชะตากรรมที่ทุกคนหนีไม่พ้น: “You start believing that you’re poor because you’re stupid and ugly. And then you start believing that you’re stupid and ugly because you’re Indian. And because you’re Indian you start believing you’re destined to be poor. It’s an ugly circle and there’s nothing you can do about it” (Alexie, 2007, p. 15).

นอกจากนี้อเล็กซียังสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมติดสุราซึ่งเป็นปัญหาร้ายแรงที่กักร่อนและทำลายชีวิตของผู้คนในเขตสงวน อเล็กซีได้ให้สัมภาษณ์ไว้ในรายการ “Conversations” ของสถานีโทรทัศน์ KCTS 9 ในปี ค.ศ.2008 ว่า “พฤติกรรมติดสุราของชาวอเมริกันอินเดียนเปรียบเหมือนโรคระบาดที่แพร่กระจายไปทุกซอกทุกมุม” พ่อของจูเนียร์ติดสุราอย่างหนักส่วนแม่เคยติดสุราแต่สามารถหยุดดื่มได้ และมีอยู่บ่อยครั้งที่พ่อของเขาจะออกไปดื่มสุรานอกบ้านและหายตัวไปเป็นเวลาหลายวันกว่าจะกลับบ้าน การติดสุราเป็นพฤติกรรมข้อหนึ่งที่มาจากความสะเทือนใจที่ฝังรากลึกอยู่ในใจของชาวอเมริกันอินเดียนที่สูญเสียความเป็นตัวตนมานานนับร้อยปี และไม่สามารถหาทางออกให้กับชีวิตได้ ในบทสัมภาษณ์ในรายการ “Sherman Alexie on Living Outside Borders” อเล็กซีกล่าวว่าพ่อของเขาเคยบอกเขาว่า “I drink because I’m Indian.” คำพูดเชิงเสียดสีของพ่อของเขาแสดงถึงการไม่เห็นคุณค่าในตัวเองและความสิ้นหวัง อเล็กซีกล่าวถึงพฤติกรรมติดสุราที่เป็นการทำลายตนเองว่า “It’s the saddest thing imaginable.” นอกจากนี้การติดสุรายังเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งของการเสียชีวิตในเขตสงวนสไปแคน ผู้คน

จำนวนมากต้องเสียชีวิตจากอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับการเมาสุรา จูเนียร์สูญเสียคุณยาย พี่สาวและยูจีน ซึ่งล้วนเป็นคนที่เขารักทั้งสิ้น คุณยายของเขาถูกคนเมาที่ชื่อเจอร์รด์ขับรถชนจนเสียชีวิตขณะเดินกลับจากงานเทศกาลพาววาว ส่วนแม่ที่พี่สาวของเขาที่หนีออกจากบ้านไปแต่งงานกับชาวอเมริกันอินเดียในรัฐมอนทานาก็จบชีวิตลงพร้อมกับสามีของเธอ เนื่องจากเกิดไฟไหม้ในที่พักขณะที่ทั้งคู่เมาจนหมดสติ ยูจีนเพื่อนรักของพ่อ และเป็นผู้ที่จูเนียร์รักและเคารพถูกบ๊อบบี้เพื่อนของเขายิงตายโดยมีสาเหตุมาจากไวน์เพียงจิบเดียว ต่อมาเมื่อบ๊อบบี้ถูกจับเขาก็ผูกคอตายในคุกเนื่องจากรู้สึกผิดต่อบาบ จูเนียร์รู้สึกสิ้นหวังกับปัญหาการติดสุราของชาวอเมริกันอินเดียเผ่าสไปแคนที่เป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งของการเสียชีวิตในเขตสงวน มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นในเขตสงวนที่ไม่ดื่มเหล้า : “I mean, the thing is, plenty of Indians have died because they were drunk. And plenty of drunken Indians have killed other drunken Indians.” (Alexie, 2007, p. 180) ในบทที่ 22 อเล็กซี่ถ่ายทอดความขมขื่นต่อชะตากรรมของพี่น้องเผ่าสไปแคนของเขาที่ตกเป็นทาสของแอลกอฮอล์ และต่อชะตากรรมที่พวกเขาถูกกำหนดให้ต้องอยู่ในเขตสงวนและค่อยๆ ตายไปจนหมดสิ้นเผ่าพันธุ์ ในบทนี้ผู้อ่านจะเห็นจูเนียร์หลังน้ำตาให้กับความจริงอันเจ็บปวด ในใจของจูเนียร์ได้แต่เรียกร้องให้พวกเขามีจิตใจที่เข้มแข็งพอที่จะช่วยเหลือตัวเองให้หลุดพ้นจากวัฏจักรที่เลวร้ายให้ได้ เพื่อสร้างชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเดิมให้กับตนเอง:

I cried because so many of my fellow tribal members were slowly killing themselves and I wanted them to live. I want them to get strong and get sober and get the hell off the rez.

It's a weird thing.

Reservations were meant to be prisons, you know? Indians were supposed to move onto reservations and die. We were supposed to disappear.

But somehow or another, Indians have forgotten that reservations were meant to be death camps (Alexie, 2007, p. 216).

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในครอบครัวและพฤติกรรมข่มเหงรังแกผู้อื่นเป็นสิ่งที่พบเห็นโดยทั่วไปในเขตสงวนสไปแคน ในนวนิยายเล่มนี้จูเนียร์เล่าถึงชะตากรรมของราวดีเพื่อนรักของเขาที่มีพ่อติดสุรา และใช้กำลังทำร้ายราวดีและแม่ของเขาเป็นประจำ : “His father is drinking hard and throwing hard punches, so Rowdy and his mother are always walking around with bruised and bloody faces” (Alexie, 2007, p. 18). ความเจ็บปวดจากการตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงในครอบครัว ส่งผลให้ราวดีมีพฤติกรรมก้าวร้าวและชอบข่มเหงรังแกผู้อื่นเสียเอง ซึ่งสะท้อนสภาพจิตใจของเขา: ผู้ที่กลั่นแกล้งผู้อื่นมักมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวหรือกลั่นแกล้งผู้อื่นเพียงเพราะตัวเองนั้นมีปัญหาแล้วพยายามที่จะทำร้ายความรู้สึกของผู้อื่นเพื่อกลบเรื่องราวที่ตนเองเผชิญมา จึงทำให้เกิดการแสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าว” (การกลั่นแกล้งกันในเด็กและเยาวชน, 2562, p. 3 . ความขมขื่นในใจของราวดีทำให้เขามองทุกสิ่งในโลกในแง่ร้ายไปหมด อารมณ์เกรี้ยวกราดและรุนแรงที่แสดงออกมาก็เพื่อกลบบาดแผลของตนเอง ในบทที่ 3 เด็กชั้นอนุบาลที่โรงเรียนกำลังเล่นหิมะกันอยู่ และเผชิญเด็กคนหนึ่งปากอมน้ำแข็งมาถูราวดีเขาจึงเข้าไปทำร้ายเด็กทั้งสามคน และเมื่ออาจารย์เข้าไปห้ามเขาก็พยายามทำร้ายอาจารย์:

‘What’s wrong with you?’ he yelled

‘Everything!’ Rowdy yelled back.

‘Rowdy’ fought everybody.

He fought boys and girls.

Men and Women.

He fought stray dogs.

Hell, he fought the weather.

He’d throw wild punches at rain (Alexie, 2007, p. 20).

อเล็กซีตักเป็นเหยื่อของการข่มเหงรังแกไม่ว่าจะเป็นทางวาจาหรือทางร่างกาย เขาเป็นโรคน้ำคั่งในโพรงสมอง (hydrocephalic มาตั้งแต่เกิด และเข้ารับการผ่าตัดเมื่ออายุเพียงหกเดือน หลายคนคิดว่าเขาอาจเสียชีวิตจากการผ่าตัดหรือถ้ารอดชีวิตก็อาจต้องกลายเป็นมนุษย์ผัก แต่เขาสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้เพียงแต่ในวัยเด็กเขาต้องทนทุกข์กับความผิดปกติทางกาย เช่น มีอาการชัก มีฟัน 42 ซี่ สายตาข้างหนึ่งยาว อีกข้างหนึ่งสั้น พูดไม่ชัดและติดอ่าง และที่เป็นลักษณะที่เด่นชัดอีกข้อหนึ่งของเขาคือ ขนาดของศีรษะที่ใหญ่ผิดปกติ แม้ว่าสภาพของอเล็กซีจะดูน่าสงสารและน่าเห็นใจ แต่เขาก็กลับถูกรังแกทางวาจาจากคนในเขตสงวน ด้วยคำพูดที่ล้อเลียน เยาะเย้ย เกี่ยวกับบุรุษลักษณะของเขา ในนวนิยายเรื่องนี้ ผู้อ่านจะเห็นภาพของจูเนียร์ที่ถูกล้อเลียนเหมือนเขาเป็น ตัวตลกหรือตัวประหลาดอยู่ตลอดเวลา : “My head was so big that little Indian skulls orbited around it. Some of the kids called me Orbit. And other kids just called me Globe. The bullies would pick me up, spin me in circles, put their finger down on my skull, and say, ‘I want to go there’” (Alexie, 2007, p. 5). นอกจากพวกเขาจะแสวงหา ความสนุกด้วยการทำให้จูเนียร์ซึ่งอ่อนแอกว่าหรือด้อยกว่ารู้สึกอับอายด้อยค่าแล้ว พวกเขาข่มเหงรังแกจูเนียร์ทางกายด้วย : “Everybody on the rez calls me a retard about twice a day. They call me retard when they are pantsing me or stuffing my head in the toilet or just smacking me upside the head... And you know what happens to retards on the rez? We get beat up. At least once a month” (Alexie, 2007, p. 6). เมื่อราวดีซวนจูเนียร์ไปเที่ยวงาน เทศกาลพาวาว จูเนียร์ถูกพี่น้องแฝดสามจากครอบครัวแอนดรัสส์ที่มีนิสัยป่าเถื่อนรุมทำร้าย โดยไม่สนใจว่าจูเนียร์จะมีอายุเพียง 14 ปี และที่น่าสมเพชสำหรับจูเนียร์ก็คือ พวกเขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว: “I fell down. One of the brothers picked me up, dusted me off, and he kned me in the balls... The Andruss brother laughed and walked away. Oh, by the way, did I mention that the Andruss triplets are thirty years old? What kind of men beat up a fourteen-year-old-boy?” (Alexie, 2007, p. 25).

นอกจากเหตุการณ์สะเทือนขวัญในประวัติศาสตร์จะส่งผลต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่และสภาพสังคมของชาวอเมริกัน อินเดียนแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจอย่างยากที่จะเยียวยา การสูญเสียผืนแผ่นดินที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคยครอบครอง มาหลายหมื่นปี การสูญเสียศาสนาวัฒนธรรมรวมถึงภาษา การสูญเสียชีวิตและการพลัดพราก และการสูญเสียอัตลักษณ์ส่งผลให้ ชาวอเมริกันอินเดียนมองไม่เห็นคุณค่าในตนเอง มีความพึงพอใจในตนเองต่ำ ขาดความเชื่อมั่นและศรัทธาในตนเอง: “Associated feelings are helplessness, powerlessness, feelings of inferiority, and disorders in the identification of the self” (Brave Heart and De Bruyn, 1998, p. 67). ดังนั้นพวกเขาจึงมีชีวิตที่ไร้แรงบันดาลใจและไร้ความหวัง เนื่องจากมีความฝังใจว่า พวกเขาไม่มีคุณค่า ในบทความเรื่อง “Superman and Me” อเล็กซีได้เขียนถึงทัศนคติของชนเผ่าสโปแคนในเขตสงวนสโปแคนที่เขาเติบโตมาที่ว่า ใครก็ตามที่แตกต่างและโดดเด่นกว่าพวกเขาจะไม่ได้รับการยอมรับ อเล็กซีถูกกีดกันและประณามเนื่องด้วยเขามี ความโดดเด่นเหนือกว่าผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นชาวอเมริกันอินเดียน หรือชาวอเมริกันทั่วไป:

A smart Indian is a dangerous person, widely feared and ridiculed by Indians and non-Indians alike. I fought with my classmates on a daily-basis. They wanted me to stay quiet when the non-Indian teacher asked for answers, for volunteers, for help. We were Indian children who were expected to be stupid. Most lived up to those expectations inside the classroom but subverted them on the outside... As Indian children, we were expected to fail in the non-Indian world. Those who failed were ceremonially accepted by other Indians and appropriately pitied by non-Indians. (Alexie, 1997, p. 2)

อย่างไรก็ตาม อเล็กซีกลับยิ่งมุ่งมั่นที่จะแตกต่างและสร้างการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเขาด้วยตนเอง: “I refused to fail. I was arrogant. I was lucky” (Alexie, 1997, p.2). ใน The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian จูเนียร์ได้ ถ่ายทอดให้ผู้อ่านเห็นถึงปัญหาด้านคุณภาพของโรงเรียนในเขตสงวนอินเดียนสโปแคนไม่ว่าจะเป็นผู้สอนหรือหนังสือ มิสเตอร์พีเป็น

ตัวอย่างของอาจารย์ที่ไม่สามารถสร้างแรงบันดาลใจหรือความเชื่อมั่นให้กับนักเรียนได้ ดังจะเห็นได้จากคำพูดของจูเนียร์: “He is a weird old coot, but most of the kids dig him because he doesn’t ask too much of us. I mean, how can you expect your students to work hard if you show up in your pajamas and slippers?” (Alexie, 2007, p. 33). ในส่วนของหนังสือเรียน เด็กนักเรียนจะได้รับแจกหนังสือที่มีสภาพเก่าและชำรุด เนื่องจากมีการใช้ต่อเนื่องกันมายาวนาน ในวันแรกของการเปิดภาคเรียนชั้นมัธยมปลาย เมื่อจูเนียร์และเพื่อนร่วมชั้นได้รับหนังสือวิชาเรขาคณิตที่มีสเตอร์ที่แจกให้ เขาพบว่าหนังสือเล่มนั้นเป็นเล่มเดียวกับที่แม่ของเขาเคยใช้ เนื่องจากเขาเห็นลายเซ็นของแม่ จูเนียร์รู้สึกผิดหวังอย่างรุนแรงในความขาดแคลนของโรงเรียนในเขตสงวนที่เขาหวังว่าจะช่วยสร้างอนาคตให้เขาได้: “Yep, so that means I was staring at a geometry book that was at least thirty years older than I was... My school and my tribe are so poor and sad that we have to study from the same dang books our parents studied from. That is absolutely the saddest thing in the world” (Alexie, 2007, p. 35). ความหวังและความฝันของจูเนียร์ที่จะได้เรียนหนังสือและมีโอกาสที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงในชีวิตให้กับตนเองต้องดับวูบลง: “..., that old, old, old, decrepit geometry book hit my heart with the force of a nuclear bomb. My hopes and dreams floated up in a mushroom cloud” (Alexie, 2007, p. 35).

ในบทสนทนาระหว่างมิสเตอร์ที่อาจารย์ที่โรงเรียนกับจูเนียร์ มิสเตอร์ที่ย้ำเตือนไม่ให้จูเนียร์ยอมแพ้ในชีวิตและกระตุ้นให้จูเนียร์ไปเรียนที่โรงเรียนนอกเขตสงวนสโปกแคน เขากล่าวว่า ชาวอเมริกันอินเดียในเขตสงวนต่างพากันยอมแพ้ในชีวิต ไม่มีใครกล้าพอที่จะลุกขึ้นมาปรับเปลี่ยนชีวิตและสร้างคุณค่าให้กับตนเอง: “All these kids have given up,” he said. “All your friends. All the bullies. And their mothers and fathers have given up, too. And their grandparents gave up and their grandparents before them” (Alexie, 2007, p. 49). มิสเตอร์ที่ตอกย้ำสภาพอันเลวร้ายของเขตสงวนให้จูเนียร์ตระหนักยิ่งขึ้น: “You’re going to find more and more hope the farther and farther you walk away from this sad, sad, sad reservation” (Alexie, 2007, p. 50). เมื่อจูเนียร์ตัดสินใจแน่วแน่ว่าเขาจะออกจากเขตสงวนเพื่อไปเรียนต่อระดับมัธยมปลายที่โรงเรียนเรียร์เดน ซึ่งเป็นโรงเรียนของคนผิวขาวที่มีชื่อเสียงด้านคุณภาพ ทุกคนในเขตสงวนไม่พอใจเขาและประนามเขาว่าเป็นผู้ทรยศ แม้แต่ราวดีเพื่อนรักก็ยอมรับไม่ได้กับการตัดสินใจย้ายโรงเรียนของจูเนียร์ เมื่อราวดีที่อยู่จูเนียร์และเดินจากไปด้วยความโกรธ จูเนียร์ตระหนักได้ในทันทีว่าความเป็นเพื่อนขาดสะบั้นลง: “I knew that my best friend had become my worst enemy” (Alexie, 2007, p. 61) แต่จูเนียร์ก็มีความมุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง สภาพแวดล้อมและสังคมในเขตสงวนทำให้จูเนียร์มั่นใจว่าเขาจะต้องออกไปจากเขตสงวนที่เต็มไปด้วยผู้คนที่ยอมแพ้กับชีวิต ขาดพลังหรือความมุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตและที่เลวร้ายกว่านั้นคือ พวกเขาจมปลักอยู่กับวิถีชีวิตและพฤติกรรมที่มีแต่จะทำลายพวกเขา จูเนียร์จะไม่ยอมให้ตัวเขาเวียนว่ายอยู่ในวัฏจักรอันเลวร้ายอีกต่อไป

## บทสรุป

นับตั้งแต่ชาวยุโรปย้ายเข้ามาตั้งถิ่นฐานในทวีปอเมริกาชนพื้นเมืองอเมริกันที่อาศัยอยู่มาเป็นเวลากว่าสามหมื่นปี ต้องเผชิญกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญและความเจ็บปวดจากการถูกกระทำด้วยความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ อย่างไร้ความยุติธรรม นักล่าอาณานิคมชาวยุโรปทำลายล้าง ศาสนา วัฒนธรรม ความเชื่อ ภาษาและตัวตนของชนพื้นเมืองอเมริกันที่ด้อยกว่าชาวยุโรปในแทบทุกด้าน ความขมขื่นจากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ได้กลายเป็นบาดแผลที่ฝังรากลึกอยู่ในใจของพวกเขาแล้วรันทด พวกเขาต้องเผชิญกับปัญหาชีวิต เช่น ความยากจน การติดสุรา ความรุนแรงในครอบครัว การข่มเหงรังแกผู้อื่น และการมองไม่เห็นคุณค่าของตนเอง เซอร์แมน อเล็กซีได้ถ่ายทอดวิถีชีวิต และทัศนคติของชาวอเมริกันอินเดียในเขตสงวนอินเดียนสโปกแคนได้อย่างชัดเจนและสะเทือนใจ สภาพแวดล้อมที่เลวร้ายในเขตสงวนเป็นแรงผลักดันให้จูเนียร์ตัวละครหลักของเรื่องแสวงหาหนทางและโอกาสให้กับชีวิตของเขา เนื่องจากไม่ต้องการจมปลักอยู่ในวัฏจักรอันเลวร้ายเหมือนพี่น้องร่วมเผ่าสโปกแคน

## เอกสารอ้างอิง

การก่อกวนกันของเด็กและเยาวชน. (2562). ค้นเมื่อ 7 พฤษภาคม 2564 จาก <http://www.schoolofchangemakers.com>

Abruzzi, W. S. (2000). The myth of chief Seattle. *Human Ecology Review*, 7(1), 71-75.



- Alexie, S. (1997). **Superman and me**. Retrieved from <http://www.umsl.edu>
- Alexie, S. (2007). **The absolutely true diary of a part-time Indian**. New York: Little, Brown and Company.
- Alexie, S. (2008, November 13). **Conversation at KCTS9**.
- Brave Heart, M. Y. H., & DeBruyn, L. M. (1998). The American Indian holocaust : Healing historical unresolved grief. **American Indian and Alaska Native Mental Health Research**, 8(2), 60-82.
- Chief Seattle's Speech**. (1854). Retrieved from <http://www.collectiveliberation.org>
- Denevan, W. M. (1992). Introduction. In W. M. Denevan (Ed.), **The native population of the Americas in 1492** (1-12). Madison: University of Wisconsin Press.
- Dobynes, H. F. (1993). **Their number become thinned**. Knoxville: University of Tennessee Press.
- Indian Treaties and the Removal Act of 1830**. (n.d.). Retrieved from [www.history.state.gov/milestones/indian-treaties](http://www.history.state.gov/milestones/indian-treaties)
- Jie, Y. (2020). **The US genocide against Native Americans and the continued injustice today**. Global Times.
- Johnson, J. (2010). Healing the soul wound in flight and the absolutely true diary of a part-time Indian. In J. Berglund & J. Roush (Eds.), **Sherman Alexie: A collection of critical essays** (224-240). Salt Lake City: The University of Utah Press.
- Lewy, G. (2004). **Were American Indians the victims of genocide?**. Retrieved from <http://historynewsnetwork.org>
- Nunn, N., & Qian, N. (2010). The Columbian exchange: A history of disease, food, and ideas. **Journal of Economic Perspectives**, 24(2), 163-188.
- Roos, D. (2019, May 30). **How many people died on the trail of tears?** Retrieved from <http://www.history.howstuffworks.com/historical-events/trail-of-tears.htm>
- The legacy of injustices against Native Americans**. Retrieved from <http://www.networkadvocates.org/recommittoracialjustice/legacy/>